

Н. С. Василевськастарший викладач кафедри
цивільно-правових дисциплін

Одеського національного університету імені І. І. Мечникова

НОРМАТИВНО-ПРАВОВЕ РЕГУЛЮВАННЯ ПРАВА НА ТАЄМНИЦЮ ПРО СТАН ЗДОРОВ'Я В УКРАЇНІ

Право фізичної особи на таємницю про стан здоров'я належить до фундаментальних особистих немайнових прав фізичної особи. Повага до приватного життя людини важлива складова будь-якого демократичного суспільства. Проте її рівень в сучасному українському суспільстві є недостатній. Одним з ефективних засобів підвищення поваги до приватного життя є правовий захист.

Загальновідомо, що досконалість правової бази може сприяти реалізації прав пацієнтів на таємницю про стан свого здоров'я або, навпаки, може бути джерелом обмеження або порушення таких прав. У цьому контексті особливо актуальним є питання визначення змісту таємниці про стан здоров'я особливостям нормативно-правового закріплення відповідного права.

Право на інформацію про стан здоров'я є особистим немайновим правом особи. Особисті немайнові права тісно пов'язані з фізичною особою, однак особливості їх реалізації визначаються з урахуванням положень законодавства України. Право на таємницю про стан здоров'я є важливою складовою права на приватність та особисту конфіденційність. Це право визнається в багатьох міжнародних та національних законодавчих актах, і воно гарантує особам право зберігати в таємниці свою медичну інформацію та запобігати її незаконному розголошенню.

Право на таємницю про стан здоров'я є юридичним принципом, що гарантує особі право на збереження інформації про свій стан здоров'я та заборону розповсюдження такої інформації без її згоди. Відповідно, медична інформація, яка стосується конкретної особи, є конфіденційною і не може бути розкрита третім особам без вираженої згоди цієї особи.

Право на таємницю про стан здоров'я є важливим юридичним концептом, що гарантує захист особистої медичної інформації особи від неправомірного розголошення чи використання. Це право ґрунтується на принципах конфіденційності та приватності, а також визнано міжнародними та національними законодавчими актами, включаючи Конвенцію про захист прав людини і основоположних свобод, Закон України «Про захист персональних даних» та інші.

Ключові слова: таємниця про стан здоров'я, конфіденційність, приватність, нормативно-правове забезпечення, права пацієнта, здоров'я.

Постановка проблеми. Право на медичну таємницю визначається широкою панорамою законів та підзаконних актів, що охоплюють не лише взаємодію лікаря і пацієнта, а й інших сторін, які можуть мати доступ до медичної інформації, таких як адміністратори медичних закладів чи медичні страхові компанії. Право на медичну таємницю визнає право особи на захист її особистої інформації в контексті медичного обслуговування, а також встановлює відповідальність за неправомірне порушення цього права.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Визначення категорій «лікарська таємниця», «таємниця про стан здоров'я», «права пацієнтів» знайшли належне місце в працях

таких вітчизняних вчених, як: С. Б. Булеца, С. Ю. Горбань, В. В. Луць, Р. О. Майданник, М. В. Менджул, І. Я. Сенюта, В. Ю. Стеценко, О. А. Чабан тощо.

Мета статті – охарактеризувати нормативно-правове закріплення права на таємницю про стан здоров'я в Україні.

Виклад основного матеріалу. Право на приватність життя знайшло відповідне закріплення як в універсальних, так і в регіональних міжнародних договорах. Зокрема, згідно зі ст. 12 Загальної декларації прав людини ніхто не може зазнавати безпідставного втручання у його особисте і сімейне життя, безпідставного посягання на недоторканність його житла, таємницю його листування і кореспонденції

або посягати на його честь і репутацію. Кожна людина має право на захист закону від такого втручання або таких посягань [1].

Ст. 17 Міжнародного пакту про громадянські і політичні права проголошує: «Ніхто не повинен зазнавати свавільного чи незаконного втручання в його особисте і сімейне життя, свавільних чи незаконних посягань на недоторканність його житла або таємницю його кореспонденції чи незаконних посягань на його честь і репутацію. Кожна людина має право на захист закону від такого втручання чи таких посягань» [2].

Своєю чергою, Конвенція про захист прав людини і основоположних свобод формулює у ст. 8 відповідне право так: «Кожен має право на повагу до свого приватного і сімейного життя, до свого житла і кореспонденції. Органи державної влади не можуть втручатись у здійснення цього права, за винятком випадків, коли втручання здійснюється згідно із законом і є необхідним у демократичному суспільстві в інтересах національної та громадської безпеки чи економічного добробуту країни, для запобігання зворушенням чи злочинам, для захисту здоров'я чи моралі або для захисту прав і свобод інших осіб» [3]. В українській правовій літературі під правом на приватність розуміють «особисте немайнове право фізичної особи, що забезпечує її життєдіяльність у сфері сімейних, побутових, особистих, інтимних та інших відносин, вивільнених від виконання покладених на неї публічних функцій, а також надає можливість визначати межі й режим доступу до цієї приватності, дозволяти чи забороняти поширювати інформацію щодо неї» [4, с. 53].

В Україні право на приватність гарантовано Конституцією України, у ст. 32 зазначено, що ніхто не може зазнавати втручання в його особисте і сімейне життя, крім випадків, передбачених Конституцією України». Конституцією також передбачено захист окремих аспектів приватності: ст. 30 захищає недоторканність житла (територіальну приватність); ст. 31 – таємницю листування, телефонних розмов, телеграфної та іншої кореспонденції (комунікаційну приватність); ст. 32 передбачає заборону збирання, зберігання, використання та поширення конфіденційної інформації про особу без її згоди (інформаційна приватність); ст. 28 передбачає заборону піддавати особу без її вільної згоди медичним, науковим чи іншим досліддам (захист певних елементів фізичної приватності) [5].

Попри те, що право на приватність в Україні захищено на конституційному рівні, «законо-

давчо закріплено вичерпний перелік законних підстав та умов втручання у право на приватність, важко не погодитися із наявністю численних неузгодженостей та суперечностей у вітчизняній правозастосовній практиці» [4].

Право на інформацію про стан здоров'я є особистим немайновим правом особи. Особисті немайнові права тісно пов'язані з фізичною особою, однак особливості їх реалізації визначаються з урахуванням положень законодавства України.

Відповідно до ст. 271 ЦК України зміст особистого немайнового права становить «можливість фізичної особи вільно, на власний розсуд визначати свою поведінку у сфері власного приватного життя» [6, с. 95]. У разі порушення права на таємницю про стан здоров'я особи в неї виникає право на захист. Водночас, механізми реалізації цього права будуть доступними в разі визначення того, яка інформація буде вважатись такою, що становить таємницю.

На законодавчому рівні право на таємницю про стан здоров'я визначається в ст. 286 ЦК України, у якій вказано, що «фізична особа має право на таємницю про стан свого здоров'я, факт звернення за медичною допомогою, діагноз, а також про відомості, отримані під час її медичного обстеження» [6, с. 100].

Забороняється вимагати й подавати за місцем роботи або навчання інформацію про діагноз та методи лікування фізичної особи. Будь-яка фізична особа, відповідно до ч. 3 ст. 286 ЦК України, зобов'язана утримуватися від поширення інформації, зазначеної в ч. 1 ст. 286 ЦК України, яка стала їй відома у зв'язку з виконанням службових обов'язків або з інших джерел [6 с. 100]. Інформація про стан здоров'я пацієнта – це відомості, що мають конфіденційний характер.

Відповідно до ч. 2 ст. 21 Закону України «Про інформацію» від 02.10.1992 р. № 2657-XII «конфіденційною є інформація про фізичну особу, інформація, доступ до якої обмежено фізичною або юридичною особою, крім суб'єктів владних повноважень, а також інформація, визнана такою на підставі закону. Конфіденційна інформація може поширюватися за бажанням (згодою) відповідної особи у визначеному нею порядку відповідно до передбачених нею умов, якщо інше не встановлено законом» [7].

Згідно із положеннями ч. 1 ст. 7 Закону України «Про захист персональних даних» від 01.06.2010 р. № 2297-VI «забороняється обробка персональних даних, що стосуються

здоров'я, статевого життя, біометричних або генетичних даних» [8].

Право на таємницю про стан здоров'я визнається також у ст. 39 Закону України про «Основи законодавства України про охорону здоров'я» від 19.11.1992 р. № 2801-XII, а саме: «Пацієнт має право на таємницю про стан свого здоров'я, факт звернення за медичною допомогою, діагноз, а також про відомості, одержані при його медичному обстеженні. Забороняється вимагати та надавати за місцем роботи або навчання інформацію про діагноз і методи лікування пацієнта» [9].

Водночас, в ст. 40 зазначеного закону наведено поняття «лікарська таємниця» та пояснення: «медичні працівники та інші особи, яким у зв'язку з виконанням професійних або службових обов'язків стало відомо про хворобу, медичне обстеження, огляд та їх результати, інтимну й сімейну сторони життя громадянина, не мають права розголошувати ці відомості, крім передбачених законодавчими актами випадків. При використанні інформації, що становить лікарську таємницю, у навчальному процесі, науково-дослідній роботі, у тому числі у випадках її публікації в спеціальній літературі, повинна бути забезпечена анонімність пацієнта» [9].

Визначити, яким же чином узгоджуються наведені норми, можливо під час аналізу наукових підходів до взаємозв'язку таких категорій, як «лікарська таємниця» та «таємниця про стан здоров'я особи». Згідно одного з них перевага надається саме поняттю «медична таємниця». Зокрема, деякі науковці тлумачать медичну таємницю як інформацію, отриману в процесі надання медичної допомоги, яка не підлягає розголошенню, крім випадків, передбачених законодавством, про яку медичним працівникам та іншим особам стало відомо у зв'язку з виконанням професійних або службових обов'язків.

Слід зауважити, що деякі вчені перевагу надають більш традиційному поняттю «лікарська таємниця». Його прихильники пропонують розглядати лікарську таємницю як усі відомості, отримані від хворого або виявлені під час медичного огляду чи лікування, що не підлягають розголошенню без згоди хворого. Це й сам факт звернення в медичну установу, інформація про функціональні та фізичні вади організму, спадкові хвороби, шкідливі звички, діагноз, ускладнення, прогноз, сімейну й інтимну сторону життя, факт усиновлення чи удочеріння, стан здоров'я родичів. Згідно з наступним під-

ходом перевага надається застосуванню такого поняття, як «таємниця про стан здоров'я». Його прихильником є, зокрема, О. А. Чабан, який вважає, що «найбільш вдалим визначенням у національному законодавстві є те, яке надається ЦК України – «право на таємницю про стан здоров'я», «таємниця про стан здоров'я». Кожна фізична особа зобов'язується утримуватись від поширення будь-якої інформації про хворого, яка стала їй відома у зв'язку з виконанням службових обов'язків або з будь-яких інших джерел. Експліцитно не визначається коло суб'єктів таємниці про стан здоров'я. Цей підхід є правильним, оскільки передбачити повний вичерпний перелік таких суб'єктів на законодавчому рівні неможливо» [10, с. 220]. Досліджуючи інститут лікарської таємниці, деякі вчені вважають, що лікарська таємниця є аналогом медичної таємниці, інші, що ці поняття хоча є суміжними, але не тотожними.

Під час визначення співвідношення зазначених категорій, науковці стверджують, що вживання терміну «лікарська таємниця» не повною мірою відображає обов'язок збереження в таємниці всього комплексу інформації про стан здоров'я особи. Точніше може визначити його термін «медична таємниця», адже мова йде про сферу медицини в цілому, а не лише про обов'язок лікаря зберігати в таємниці отримані відомості про пацієнта. Тим паче, що «постійний розвиток новітніх технічно-інформаційних технологій, комплексний характер сучасної медичної допомоги призводить до того, що така конфіденційна за своєю суттю інформація досить часто стає доступною не лише лікарям, а й представникам інших професій» [11, с. 174].

При цьому «важливо збалансувати право на конфіденційність із потребами в обміні медичною інформацією для забезпечення належної діагностики та лікування пацієнтів. Медичні організації та законодавці повинні розробляти механізми і політики, які дозволяють передавати необхідну медичну інформацію між медичними фахівцями та установами, забезпечуючи при цьому високий рівень захисту цих даних від несанкціонованого доступу та витоків» [12].

Відсутність єдності в науковому тлумаченні поняття «таємниця про стан здоров'я» не дозволяє визначити конкретного переліку суб'єктів, які мають право володіти й розпоряджатися такою інформацією. Зміст права фізичної особи на таємницю про стан свого здоров'я становить можливість цієї особи самостійно визначити коло осіб, яким вона забажає надати відомості

про своє здоров'я, а також можливість вимагати не поширювати такі відомості іншим особам.

Забезпечуючи дане право, законодавець закріпив й обов'язок інших осіб утримуватись від втручання в особисте життя людини, що пов'язане з її здоров'ям. Збереження конфіденційності медичних даних не обмежується лише лікарями і медичним персоналом. Водночас, ЦК України коло зобов'язаних суб'єктів значно розширює, зобов'язуючи фізичну особу утримуватись від поширення інформації про стан здоров'я особи, яка стала їй відома у зв'язку із виконанням службових обов'язків або з інших джерел. Тобто, незалежно від джерела отримання інформації, яке може бути як пов'язаним із виконанням професійною діяльністю, так і не пов'язаним – законодавець зобов'язує зберігати інформацію про стан здоров'я особи у таємниці всіх без винятку осіб, яким така інформація стає відомою. Слід зауважити, що інтеграція сфери охорони здоров'я в інші галузі суспільних відносин – об'єктивний процес, що обумовлює постійне розширення переліку осіб, які в силу своїх професійних обов'язків, мають доступ до медичних даних. До основних суб'єктів збереження таємниці про стан здоров'я можна віднести: - особи з вищою медичною або фармацевтичною освітою (лікарі, провізори); - особи із середньою медичною або фармацевтичною освітою (фельдшери, медичні сестри, фармацевти); - молодший медичний персонал (санітари, няньки); - немедичний персонал лікувально-профілактичної установи (працівники кадрових, юридичних, фінансових, господарських служб тощо); - працівники страхових організацій; - посадові особи органів управління охороною здоров'я (головні лікарі, керівники структурних підрозділів міністерства тощо); - співробітники судових і правоохоронних органів, яким інформація, що становить таємницю про стан здоров'я, стала відомою з огляду на професійні обов'язки.

Крім того, важливо враховувати, що в інформаційному суспільстві, де зростає доступ до медичної інформації завдяки електронним системам зберігання даних, захист таємниці про стан здоров'я набуває нового змісту. Технології повинні бути використані для забезпечення безпеки та конфіденційності цих даних, і одночасно пацієнти повинні бути обізнані щодо ризиків і можливостей використання своїх медичних даних.

На переконання фахівців з медичного права, важливим є вироблення пропозицій стосовно переліку осіб, котрі повинні вважатись суб'єк-

тами збереження лікарської таємниці. Формулювання на кшталт «всі особи, котрі під час виконання своїх обов'язків» може вважатись можливим для закону, проте на рівні підзаконних документів необхідно більш чітко прописати коло тих осіб, для яких збереження таємниці про стан здоров'я є обов'язком.

Поширення медичної інформації без згоди пацієнта може призвести до серйозних наслідків, таких як порушення особистої гідності, дискримінація, втручання в особисте життя і створення загрози для психічного та фізичного благополуччя.

Згідно із ст. 40 Закону України про «Основи законодавства України про охорону здоров'я» «медичні працівники та інші особи, яким у зв'язку з виконанням професійних або службових обов'язків стало відомо про хворобу, медичне обстеження, огляд та їх результати, інтимну і сімейну сторону життя громадянина, не мають права розголошувати ці відомості, крім передбачених законодавчими актами випадків. При використанні інформації, що становить лікарську таємницю, в навчальному процесі, науково-дослідній роботі, в тому числі у випадках її публікації у спеціальній літературі, повинна бути забезпечена анонімність пацієнта» [9].

Відповідно до ч. 1 ст. 6 Закону України «Про психіатричну допомогу» від 22.02.2000 р. № 1489-III «медичні працівники, інші фахівці, які беруть участь у наданні психіатричної допомоги, та особи, яким у зв'язку з навчанням або виконанням професійних, службових, громадських чи інших обов'язків стало відомо про наявність у особи психічного розладу, про факти звернення за психіатричною допомогою та лікування у психіатричному закладі чи перебування в психоневрологічних закладах для соціального захисту або спеціального навчання, а також інші відомості про стан психічного здоров'я особи, її приватне життя, не можуть розголошувати ці відомості» [13].

Згідно із ч. 3 ст. 13 Закону України «Про протидію поширенню хвороб, зумовлених вірусом імунодефіциту людини (ВІЛ), та правовий і соціальний захист людей, які живуть з ВІЛ» від 12.12.1991р. № 1972-XII «відомості про результати тестування особи з метою виявлення ВІЛ, про наявність або відсутність в особі ВІЛ-інфекції є конфіденційними та становлять лікарську таємницю. Медичні працівники зобов'язані вживати необхідних заходів для забезпечення належного зберігання конфіденційної інформації про людей, які живуть з ВІЛ, та захисту такої

інформації від розголошення та розкриття третім особам» [14].

Відповідно до ч. 2 ст. 26 Закону України «Про захист населення від інфекційних хвороб» від 06.04.2000 р. № 1645-III «відомості про зараження особи інфекційною хворобою, що передається статевим шляхом, проведені медичні огляди та обстеження з цього приводу, дані інтимного характеру, отримані у зв'язку з виконанням професійних обов'язків посадовими особами та медичними працівниками закладів охорони здоров'я, становлять лікарську таємницю» [15].

Згідно із п. 3.2 Інструкції про порядок заповнення листка непрацездатності, затвердженої Наказом Міністерства охорони здоров'я України, Міністерства праці та соціальної політики України, Фонду соціального страхування з тимчасової втрати працездатності, Фонду соціального страхування від нещасних випадків на виробництві та професійних захворювань України від 03.11.2004 р. № 532/274/136-ос/1406, «Діагноз первинний, діагноз заключний та шифр МКХ-10 зазначаються виключно за письмовою згодою хворого. В іншому випадку первинний та заключний діагнози та шифр МКХ-10 не вказуються.

Якщо за письмовим погодженням із завідувачем відділення з деонтологічних міркувань лікар у ЛН змінює формулювання діагнозу та шифру МКХ-10 фактичного захворювання, то він зобов'язаний зробити в медичній картці стаціонарного чи амбулаторного хворого запис, який обґрунтовує зміну діагнозу та шифру МКХ-10» [16].

Так, вітчизняне законодавство надає певні гарантії охорони лікарської таємниці. Відповідно до Кримінального Кодексу України від 05.04.2001 р. № 2341-III, ст. 145 передбачає кримінальну відповідальність: «умисне розголошення лікарської таємниці особою, якій вона стала відома у зв'язку з виконанням професійних чи службових обов'язків, якщо таке діяння спричинило тяжкі наслідки» [17]. У чинному Кримінально-Процесуальному кодексі України від 13.04.2012 р. № 4651-VI встановлено коло осіб, які не можуть бути допитані як свідки, серед яких медичні працівники та інші особи, яким у зв'язку з виконанням професійних або службових обов'язків стало відомо про хворобу, медичне обстеження, огляд та їх результати, інтимну і сімейну сторони життя особи – про відомості, які становлять лікарську таємницю. Зазначені особи з приводу зазначених довірених відомостей можуть бути звільнені від обов'язку зберігати професійну таємницю осо-

бою, що довірила їм ці відомості, у визначеному нею обсязі. Таке звільнення здійснюється у письмовій формі за підписом особи, що довірила зазначені відомості [18].

Висновки і пропозиції. Зауважимо, що нормативно-правове регулювання права на таємницю про стан здоров'я потребує постійного оновлення. Це пов'язане з процесами реформування системи охорони здоров'я та використання механізмів цифровізації та діджиталізації при обробці та збереженні чутливих медичних даних. Залишаються не врегульованими питання щодо суб'єкта збереження таємниці про стан здоров'я, якими є не тільки лікарі як особи з вищою медичною освітою, а й медичні та немедичні працівники. насамперед, працівники лікувальної установи та особи, що не працюють, але мають доступ до такої інформації. Проте, таємниця про стан здоров'я не може бути абсолютною, оскільки у певних випадках розголошення лікарської таємниці є необхідним для забезпечення інтересів держави і суспільства. В процесах гармонізації українського законодавства до правової системи Європейського Союзу та вимог міжнародно-правових норм і стандартів, питання нормативно-правового забезпечення залишаються пріоритетними.

Список використаної літератури:

1. Загальна декларація прав людини від 10.12.1948 р. (Прийнята і проголошена резолюцією 217 А (III)) URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_015#
2. Європейська конвенція з прав людини від 04.11.1950 р. (Конвенцію ратифіковано Законом № 475/97-ВР від 17.07.97) URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_004#Text
3. Кожевнікова В. О. Обмеження права на таємницю особистого життя подружжя та розголошення відомостей про стан здоров'я. *Право і суспільство*. 2017. № 4. С. 50-56.
4. Конституція України: Закон України від 28.06.1996р.: станом на 01.01.2020р. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/254%D0%BA/96-%D0%B2%D1%80#Text>
5. Цивільний кодекс України: Закон України від 16.01.2003 р. № 435-IV: станом на 05.10.2023 р. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/435-15#Text>
6. Про інформацію: Закон України від 02.10.1992 р. № 2657-XII: станом на 27.07.2023. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2657-12#Text>
7. Про захист персональних даних: Закон України від 01.06.2020 р. № 2297-VI: станом на 27.10.2022. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2297-17#Text>

8. Основи законодавства України про охорону здоров'я. Закон України від 19.11.1992 р. № 2802-XII: за станом на 01.10.2023 р. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2801-12#Text>
9. Чабан О. А. Пасивні суб'єкти права фізичної особи на таємницю про стан здоров'я. *Часопис Київського університету права*. 2017. № 1. С. 220-222.
10. Майкут Х. В. Окремі аспекти цивільно-правової охорони права на таємницю про стан здоров'я. *Науковий вісник Херсонського державного університету*. Серія : *Юридичні науки*. 2014. Вип. 6-1. Т. 1. С. 173-177.
11. Ткач О. В. Право особи на таємницю про стан здоров'я як природне та позитивне право. *Web of science and Academic Researcher*. 2019. № 1. С. 61-64.
12. Про психіатричну допомогу: Закон України від 22.02.2000 р. № 1489-III: станом на 03.08.2023. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1489-14#Text>
13. Про протидію поширенню хвороб, зумовлених вірусом імунодефіциту людини (ВІЛ), та правовий і соціальний захист людей, які живуть з ВІЛ : Закон України від 12.12.1991р. № 1972-XII: станом на 01.10.2023. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1972-12#Text>
14. Про захист населення від інфекційних хвороб : Закон України від 06.04.2000 р. № 1645-III: станом на 07.09.2023. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1645-14#Text>
15. Інструкція про порядок заповнення листка непрацездатності: затверджена Наказом Міністерства охорони здоров'я України, Міністерства праці та соціальної політики України, Фонду соціального страхування з тимчасової втрати працездатності, Фонду соціального страхування від нещасних випадків на виробництві та професійних захворювань України від 03.11.2004 р. № 532/274/136-ос/1406: станом на 01.11.2022. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z1456-04#Text>
16. Кримінальний кодекс України: Закон України від 05.04.2001 р. № 2341-III URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2341-14#Text>
17. Кримінальний процесуальний кодекс України: Закон України від 13.04.2012 р. № 4651-VI URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/4651-17#Text>

Vasylevska N. S. Legal protection of the right to health information privacy in Ukraine

The right of an individual to privacy regarding their health status is one of the fundamental non-material personal rights of a physical person. Respect for the private life of an individual is an important component of any democratic society. However, its level in modern Ukrainian society is insufficient. Legal protection is considered one of the effective means to enhance respect for private life.

It is well-known that the perfection of the legal framework can contribute to the realization of patients' rights to the secrecy of their health status or, conversely, may be a source of limitation or violation of such rights. In this context, the issue of defining the content of health information secrecy is particularly relevant to the specifics of normative-legal consolidation of the corresponding right.

The right to information about one's health status is a personal non-material right of an individual. Personal non-material rights are closely related to the physical person, but the specifics of their realization are determined taking into account the provisions of Ukrainian legislation. The right to health information secrecy is an important component of the right to privacy and personal confidentiality. This right is recognized in many international and national legislative acts, guaranteeing individuals the right to keep their medical information confidential and prevent its unlawful disclosure.

The right to health information secrecy is a legal principle that guarantees the individual the right to preserve information about their health status and prohibits the dissemination of such information without their consent. Accordingly, medical information concerning a specific person is confidential and cannot be disclosed to third parties without the express consent of that person.

The right to health information secrecy is an important legal concept that ensures the protection of personal medical information from unauthorized disclosure or use. This right is based on the principles of confidentiality and privacy and is recognized by international and national legislative acts, including the Convention for the Protection of Human Rights and Fundamental Freedoms, the Law of Ukraine «On Personal Data Protection,» and others.

Key words: *health information secrecy, confidentiality, privacy, normative-legal support, patient rights, health.*